

WYCHODZI CODZIENNIE.

Biuro Redakcji „Dziennika Polskiego“ ulica Jagiellońska liczbą 14.
Przedpłata wynosi we Lwowie rocznie 18 złr. — półrocznie 9 złr. — kwartalnie 4 złr. 50 ct. — miesięcznie 1 złr. 50 ct.
Z przesyłką pocztową w państwie Austriackim, rocznie 24 złr. — półrocznie 12 złr. — kwartalnie 6 złr. — miesięcznie 3 złr.
Z przesyłką pocztową za granicę, do całych Niemiec rocznie 50 złr. — kwartalnie 12 złr. 50 ct. — półrocznie 6 złr. 25 ct. — miesięcznie 3 złr. 12 ct. — do Francji, Anglii, Włoch i Szwajcarii rocznie 50 franków — kwartalnie 12 franków.

Numery kosztują 10 ct.

Redakcja nie odpowiada.

DZIENNIK POLSKI

Przedpłata i ogłoszenia przyjmują we Lwowie:

Biuro Administracji „Dziennika Polskiego“ plac Mariacki liczbą 6. i 7 w domu pana Kisielki. we Wiedniu, Hamburgu, Frankfurcie nad Menem, Berlinie, Lipsku, Bazylei, Szwajcarii i Wrocławiu pp. Haasensteina i Vogler, we Wiedniu A. Oppel, R. Moose, Rotter i Spł., w Warszawie Richman et Fendler. Biuro anonsów w Paryżu pułkownik Maczkowski Faubourg Poissonier 32. Ogłoszenia przyjmuje Agencja p. Ad. Ciborowskiego Rue Clement 4 Paris.
Ogłoszenia przyjmują się za opłatą 6 ct. od miejsca ogłoszenia jednego wiersza drobnym drukiem (petit). Listy z pieniędzmi mają być przesyłane franko do Administracji „Dziennika Polskiego“. Listy reklamacyjne nieopieczętowane nie podlegają opłacie.

Reklamy w rubryce „Nadesłane“ 20 ct. po wiersza.

Chotkowskiego, Antoniego hr. Wodzieckiego i kilku innych. Po ożywionej dyskusji zgromadzeni postanowili rozjechać się do swych powiatów i zasięgający opinii na miejscu, zebranie się powtórnie w Krakowie dla powzięcia ostatecznej decyzji.

Deputacja złożona z prezesa Rady powiatowej wileckiej Henryka bar. Konopki, burmistrza miasta Podgórzap. Nowackiego i kilku wybitniejszych wyborców z powiatów okolicznych udała się wczoraj do dr. Weigla z zaproszeniem do kandydowania z mniejszej własności powiatów: Kraków - Chrzanów - Wieliczka - Skawina. Dr. Weigel podziękował deputacji za zaszczytne wezwanie, lecz oświadczył, że gdyby się o mandat poselski ubiegał, to tylko z tego okręgu wyborczego, który go dawniej wybierał.

O kandydaturze hr. Ant. Wodzieckiego pisze *Reforma*: Żdźwienie ogólne, prawie rzeczy można zgorszenie, wywołuje kandydatura p. Antoniego hr. Wodzieckiego z małej posiadłości powiatów: Kraków, Wieliczka, Chrzanów. Jest to jedna z tych kandydatur, które niedawno w artykule wstępnym nazwaliśmy „bezmieślnymi“ — o których nie wiadomo, skąd i na co się wzięły, a jak ich cel, jakie uzasadnienie. Rzecz dziwna, że stronnictwo, które takie zawsze dyktando wywodzi na cześć zasług przodków — oczywiście swoich — zapomina zupełnie o tem, że poselstwo powinno się przecieć zdobywać jakąś pracą publiczną, jakąś zasługą, jakimś dowodem uzdolnienia, a gdzie tego wszystkiego nie ma, tam naturalnie obudzili się musi podejrzenie, iż chodzi tylko o jedną maszynkę do głosowania więcej. Czyżby tak świątliwy lud, jaki jest w okolicach Krakowa, nie znalazł innego kandydata?

P. Pławicki, który po przyjęciu w Nowotarskim kandydatury przysłał Jarosza swąją cofnął — nie ustaje mimo to w zabiegach, ażeby go wybrano. Sądymy, pisze *Reforma*, że źle czyni. Albo trzeba było nie rzekać się i do walki otwartą stanąć z odosobnioną przyłbicą, — albo zrzeknąć się, trzeba szczerze w myśl tego postępować. Walki nie braliśmy za złe — nie szczerze zrzeczenie się uważamy jako co najmniej niewłaściwe. Spodziewamy się, że p. Pławicki namyślił się jeszcze, i zaprzestanie tej akcji, polecając zarazem swoim przyjaciołom, by jej zaniechali.

W Kołomyi wystąpił nowy kandydat w osobie hr. Waldburga z Jas. Zakozył on sobie tamże w „hotelu rosyjskim“ własny Komitet i agituje. Prócz tego, że jest baronem odnacza się p. Waldburg tem, że urodzony w Galicji, trudnił się lichwą w Jasach a narzucając się z usługami rozmaitemi Rządowi austriackiemu, otrzymał order żelaznej korony II. klasy. To wszystko jednak nie wystarcza, ażeby miał w Kołomyi jakiegokolwiek szanse wyboru.

Z Brodów piszą do nas pod d. 26. bm.: Prawybyory w mniejszych posiadłościach tutejszego powiatu już skończyły; w obec spóźnienia i braku dostatecznej agitacji ze strony Komitetu, ich rezultat dla nas nie mógł być bardzo pomyślnym, jakkolwiek można się było gorzej spodziewać. Między wybranymi znajduje się 17. księżę gr. k. po większej części zwolenników ks. Sirkiego.

Najsmutniej stoją rzeczy w Izbie handlowej wprawdzie p. Natan Kallir może nawet w tej chwili jeszcze nie ma zapewnionego wyboru, ale wszelkie czyni usiłowania i agituje jak najenergiczniej, w kancelarii Izby przysłał nawet do p. w. kłójki. P. Alfred Hausner wprawdzie wybrany prezydentem, ale wybór jego jeszcze nie zatwierdzony. P. Natan Kallir korzystając z tego a będąc chory i nie mogąc osobiście być w biurze, chciał wszystkie akta, dotyczące wyborów, słać do siebie, utrzymując że jak długo nowe wybory nie zatwierdzone, tak długo on ma jeszcze prawo urzędować. W rzeczy samej trochę na tem i prawdy, ale z drugiej strony p. Kallir powinien wiedzieć, że gdy on chory to wtedy wiceprezydent, to jest właśnie p. Alfred

Hausner w biurze go zastępuje, a dla prywatnych celów p. Kallira nie przenosi się biura Izby handlowej z miasta po za rogatkę do Folwarków Wielkich, gdzie p. Kallir przebywa.

Prócz p. Kallira zgłaszał swoją kandydaturę p. dr. Zygmunt Zins, adwokat z Wiednia, który jednak nie znalazłszy dostatecznego poparcia, przyszedł zdaje się do przekonania o wątpliwości szans swoich i na razie umilkł.

P. Rosenstock, o którego kandydaturze mówiono, jest niewybieralny, ponieważ nie ma jeszcze lat trzydziestu.

Trzecim widomym kandydatem o mandat z Izby handlowej, jest więc p. Leopold Reich. Sądze, że co do jego kandydatury nie należy traktować rzecz lekkomyślnie na podstawie nurtujących po Brodach a nawet i szpaltach gazet lwowskich niepewnych wiadomości, ale Komitet centralny lwowski powinien jak najszybciej postarać się o dokładne i wiarogodne wiadomości o osobie tego kandydata u Komitetu krakowskiego, gdzie p. Leopold Reich musi być co do swoich zasad i dążeń, jakoteż wartości politycznej dokładnie znanym. Zarzut, że nie umie on dobrze po polsku, nie wydaje się nam stanowczym i pewnym, albowiem kandydat swoją zgłosił listem po polsku poprawnie napisanym i oświadczył, że w razie wyboru wstąpi do Koła polskiego; a kto dwadzieścia lat w Krakowie przebywał, i wybitne stanowisko w tamtejszym handlowym świecie zajmuje, o tym można przypuszczać, że nie odczytał się od innych kupców Izraelitów w Krakowie, którzy prawie bez wyjątku braku patriotyzmu zarzucić nie możemy.

Zresztą o ile wiemy, ma on jako przemysłowiec posiadać zdolności fachowe, zna potrzeby handlu i przemysłu krajowego, a posel z Izby handlowej przedewszystkiem te potrzeby znać i w ich obronie stawać powinien. W szczególności jest on specjalistą co do taryf kolejowych i był nawet prezydent Ministerstwa Zawezwanym do odnośnej ankiety, gdzie zajmował poważne a dla kraju naszego przychylne stanowisko.

Byłaby wszelka nadzieja, że jego kandydatura zwycięży kandydaturę p. Kallira, tembardziej, że on jest Izraelitą, a w obec tego, że miasto Brody jest przeważnie żydowskim a kandydatem z miasta żyd. Sochor, który jest chrześcijaninem, nawet przeciwni p. Kallirovi żydzi pragną widzieć mandat z Izby handlowej w ręku Izraelit.

Z Przemysła donoszą nam: Wczoraj po południu pod przewodnictwem p. Zygmunta Dembowskiego odbyło się w znacznym komplecie Zgromadzenie wyborców z kurii większej własności powiatów Jarosław i Przemysł. Na wniosek p. Władysława hr. Koziembrodzkiego wybrano komisyję z trzech, która ma porozumieć się z kandydatami i przedstawić odpowiednich na następne przedwyborcze Zgromadzenie. Do komisyji tej wybrano ks. Adama Sapiechę, Zygmunta Dembowskiego i Wł. hr. Koziembrodzkiego. Z miejscowych zgłosił kandydaturę listownie z Wiednia hr. Stanisław Michałowski. Natępnie odbyło się posiedzenie po ufnie przy drzwiach zamkniętych.

Piszą do nas z Wiednia:

Wiadomość, którą *Dziennik* o Blochu podał, była zupełnie prawdziwą, nie posiadał on rzeczywistej prawa wyboru. Teraz dopiero, gdy wiadomość ta stała się publiczną, rzucił się na wszystkie strony, by go zdobyć dla siebie. Ofiarował się on gminie izraelickiej w Florisdorfu na czas przedwyborczy na bezpłatnego rabina, gdy ta jednakże propozycję tej nie przyjęła, objął odpowiedzialność za redakcję swojej *Oesterreichische Wochenschrift*, a jako redaktor odpowiedzialny uzyskał rzeczywiste prawo wyboru (w Leopoldstanie), gdyż termin reklamacyjny dla Wiednia ułyja dopiero z dniem dzisiejszym. Wiadomość tę zaczął pisać od sekretarza Magistratu tutejszego, p. Kronawettera, sądzić więc, że jest prawdziwą.

Roboty regulacyjne.

Zeszłoroczna powódź w skutku wylewu rzeki Dunajca uszkodziła w znacznej części roboty wy-

konane przez Wydział krajowy dla zabezpieczenia drogi krajowej Zakłuczyn-Niedzica w Jazowsku Maszkowicach. Uszkodzenia te polecił już Wydział krajowy naprawić, ale okazało się, iż projektowane roboty nie doprowadzą w zupełności do zamierzonego celu, jeżeli rzeka Dunajec w miejscowości tej na przestrzeni dwóch kilometrów nie będzie uregulowaną.

Przełożenie drogi krajowej w Jazowsku, jak i roboty ochronne wykonane dawniej przez Wydział krajowy, miały na celu ułatwienie komunikacji do zdrojowisk Szczawnickich. Cel ten został osiągnięty, przełożona bowiem droga istnieje i znajduje się w dobrym stanie; potrzebna zaś regulacja rzeki Dunajca bardzo kosztowna ma na celu nietylko ochronę drogi krajowej, ale także utrzymanie spławności tratw, ochronę gruntów i zabudowań, które już dziś są zagrożone. W skutek tego do wykonania niecierpiących zwłoki robót ochronnych delegował Wydział krajowy na miejsce inżyniera Pintowskiego, a równocześnie odniósł się do Namiestnictwa z prośbą, aby do regulacji rzeki Dunajca pod Jazowskiem i Maszkowicami przyczyniło się subwencją z funduszu państwowego.

W odpowiedzi na żądanie, Wydział krajowego, odpowiedział Namiestnictwo, że w zasadzie nie uchyla się od przyznienia do kosztów ustalenia biegu rzeki Dunajca pod Jazowskiem i Maszkowicami w sposób, przez któryby oprócz zabezpieczenia gościńca krajowego uzyskano zarazem poprawę spławności. Miaregowe przyznienia ustanowił Namiestnictwo dopiero wtedy, skoro Wydział krajowy wygotuje ośnośny projekt i kosztorys. Równocześnie polecił Namiestnictwo Starostwu w Nowym Sączu, aby tamtejsze rządowe organa techniczne złożyły się bezpośrednio z inżynierem Pintowskim, celem wzajemnej wymiany zapamiętany i porozumienia się przy układaniu operatu regulacyjnego.

Sejmik relacyjny.

Kraków, 22. maja. Przeszło 100 wyborców zgromadziło się w sali radnej, by wysłuchać, jak się wyraził sam p. Stanisław Mieroszewski, ostatniego sprawozdania poselskiego. Zgromadzenie wybrało przewodniczącym posła dr. Ferdynanda Weigla, a sekretarzem dr. Leo.

Hr. Mieroszewski zaznaczył przedewszystkiem, że ustępuje nietylko dlatego, iż upłynął już czas, na który wybrany był do Rady państwa, ale także z tego powodu, iż uważa sam, że nadeszła już chwila, od której począwszy jest zmuszonym cofać się z życia publicznego. Wyraził on nadzieję, wśród jakich szedł do Rady państwa i wspominał jak niepomysłne okoliczności nie pozwoliły jemu i innym posłom zebrać owoców swej pracy. Niefortuna była dla Koła polskiego ta okoliczność, iż ciągle zawierając musiało kompromisa z innymi klubami, co oczywiście bez konsekwencji jest niemożliwym, i że ci nasi przyjaciele polityczni stawali się częstokroć politycznymi nieprzyjaciółmi. Hr. Mieroszewski odniósł to szczególnie do klubu Lienbachera, którego wspomnienie zapisuje obok wspomnień o przejazdzie z *Neue freie Presse*.

Mowa utykiwała, iż gdy podczas panowania lewicy sesje parlamentarne były za długie, że czasów rządów prawicy były one za krótkie. Następnie dał pogląd na prace dokonane w ostatnim okresie prawodawczym. Dłużę zajął się sprawą cel zbożowy, h, które muszą przejść w pomoc przeciw importowi zboża z Ameryki, Austrii a nawet już z Indji. Mowa przedstawiła prawodawstwo przemysłowe, ustawę wojskową i budowniczą — dodając w końcu, iż na życzenie jednego z wyborców (radcy Magistratu Turnaua) objawione na takiemże zgromadzeniu w zeszłym roku, aby się starał o powiększenie sądownictwa w Galicji, aczkolwiek zadanie to przewyższało siły mowy, to jednak prosił dr. Madyskiego, by tej sprawy z oka nie spuszczał i że mu sam p. minister sprawiedliwości oświadczył, iż słuszne w tym względzie żądania kraju będą uwzględnione, skoro tylko poparte zostaną przez Sejm krajowy.

Hr. Mieroszewski zakończył słowami: Przy-słowie mówię, że nieboszczyka ganić nie należy. Jako ustępujący proszę więc o pobłażliwość, za-

rażając, że pracowałem szczerze i że zawsze miałem najlepsze chęci.

Rada miejska Chęciński wyraził postowi imieniem rękodzielników nietylko Krakowa, ale całego kraju wdzięczność za popieranie spraw przemysłu i rękodziel. Przewodniczący dr. Weigel wniósł wotum zupełnego zaufania z prośbą o ponowne przyjęcie mandatu.

Hr. Mieroszewski podziękował za zaufanie, oświadczył atoli kategorycznie, iż w żaden sposób mandatu przyjąć nie może.

Korespondencje.

Wiedeń, 21. maja.

(Niepowodzenie lewicy. — P. Exner. — Brak kandydatów).

(R.) Zjednoczonej lewicy nie wiedzie się z agitacją wyborczą. Obecnie nie ma już prawie zgromadzenia wyborczego, któryby się obeszło bez skandalu. Jeszcze jeden tylko p. E. Suess jest na Leopoldstadzie nieograniczonym władcą i w całości doprowadza do końca szumne zgromadzenia wyborcze, chociaż i jego wybory skazywały się już raz prezydentowi policji, że im jacyś złośliwi agitatorowie mogą pokój codzienny. Zresztą każdy kandydat lewicy ma swego robaka, który go gryzie, a niektórzy mają ich po dwóch. Obóz przeciwny zorganizował się tak silnie, że pomimo wszelkich ostrożności, pomimo ścisłej kontroli w rozdawaniu kart wstępu tylko stronnictwo, pomimo wypuszczenia tylko zaproszonych, żadne prawie zgromadzenie wyborcze nie dochodzi do skutku, każde kończy się skandalem i rozwiązaniem.

Wczoraj np. wystąpił prof. Exner z mową kandydacką na przedmieściu Döbling. U wejścia do sali postawiono kilku służby z surowym nakazem, ażeby wpuszczała tylko zaproszonych. I cóż się okazało? Pomiedzy zaproszonymi „zwolennikami“ było tylu niezadowolonych, że nie dali Exnerowi skończyć i zerwali zgromadzenie. Jest to fakt sam przez się ubolewania godny, jest bowiem dowodem wielkiej niedojrzałości politycznej w społeczeństwie wiedeńskim. Ale nie należy zapominać nigdy, że do tego zdżdzienia obyczajów doprowadziła lewica, stosując metodę brutalności do wszystkich swoich przeciwników. Teraz mszczyć się oni na niej na każdym kroku.

Mowa p. Exnera nie wyszła po za granicę mniej więcej zwyczajnego frazesu. Nie obeszła się jednak bez tego, bez czego w obecnym ruchu wyborczym nie obchodzi się już prawie żadna mowa kandydacka stronników opozycji, tj. bez energicznej apeliacji do poczucia narodowości. Pokazuje się, że i ludzie usposobienia umiarkowanego nie mogą się uchronić od wpływów „ostrzejszego tonu“, które tak silnie ogarnęły wszystkich Niemców w Czechach. Ale przecież było coś nowego w mowie p. Exnera, a nowością stanowi niesłyszana jeszcze nazwa stronnictwa, znanego dotychczas pod imieniem zjednoczonej lewicy. „Niemieckie, wolnościowe stronnictwo państwowe“ (*Deutsche freisinnige Staatspartei*), tak radby p. Exner nazwał opozycję, jak gdyby wszystkie inne stronnictwa nie stały na stanowisku państwowym i nie miały prawa nazywać się państwowymi. P. Exner marzy o połączeniu wszystkich sił niemieckich i dla tego stronnictwo jego ma się nazywać niemieckim. Połączenie to ma nastąpić na gruncie zasad liberalnych, a więc stronnictwo powinno się nazywać liberalizmem. Oczuje jednak p. Exner, że biedny ten liberalizm został zanadto silnie zdyskredytowany przez tych, którzy się nim dotychczas zastanawiali i dla tego szuka innego wyrazu. Nie *liberal* ale *freisinnig* nazywać się będzie według niego stara partja w nowej odzieży. Dotąd jeszcze wszystko dobrze, ale to co następuje, to już cokolwiek na śmieszność zakrawa. Czy p. profesor rzeczywiście na serio chce ochrzcić lewicę szumem mieniem *Staatspartei*? Czy wierzy sam w to, co w tem słowie zamyka? Chce chyba mówić w świat cały, że wszystkie odcienia stronnictwa autonomicznego pracują na zgubę państwa, a jedna lewica; zawierając w swem łonie wiele żywiołów, które ukradkiem „zerkają poza granicę“, że ona jedna pracuje dla całości i potęgi państwa. Albo to są

Kronika lwowska.

(Le comité introuvable. Roznamiętnione Pokucie. Tromtadacja konserwatywna. Bloch skasowany a rabina i Bloch skasowany a arendarza. Jedyny na wieś.)

Przy dzisiejszej swojej uroczystości Duch Święty zastaje Galicję w stanie nie wielkiego wprawdzie oczekiwania ale wielkiej za to potrzeby jego przybycia. Przedewszystkiem byłoby rzeczą pożądaną, ażeby zechciał jasnością swego natęczenia niektóre Komitety przedwyborcze, które im bliżej jest stanowcza akcja, tem mniej wiedzą co czynić. Ale większość konserwatywna nie pragnie wcale światłości z Nieba; wystarczają jej wskazówki *von Oben* i w tych jest dla niej „droga i prawda, i żywot“. Duch święty jest osobą boską przez teologów najmniej objaśnioną, o indywidualności dla profanów nieco mglistej i niewyraźnej — nie można wiedzieć czy nie jest on owym „wiecznym rewolucjonistą“, o którym wspominał ++ twórca wiersza „do autora psalmów przysłać“. O leh Eksceleńcjach pp. tajnych radcach i o pp. radcach dworu wiadomo natomiast, że natura ulepiła ich z gliny wprost antirewolucyjnej: nie ma więc obawy, ażeby nas zaprowadzili na jakie niebezpieczne manowce.

Był u mnie jeden delegat z prowincji, który w całym mieście szukał nadaremnie pewnego centralnego Komitetu i był w rozpacz co począć,

bo w jego okręgu pojawiło się dwóch kandydatów, z których każdy zaopatrzone jest w list rekomendacyjny od jednej i tej samej osoby wysokiego ranku i wysokiego stanowiska. Ponieważ po dokładnem przeszkucaniu wszystkich zakątków pokazało się, że i w mojem pomieszkaniu pominięty Komitet także się nie ukrywa, więc mój delegat odjechał, jak przybył, z kompletną konfuzją w głowie i w sercu. Później dowiedziałem się, że Komitetu nie było w domu, bo poszedł był — po rozum do głowy. Mówiono mi także, że już wrócił, ale, niestety! z niczem.

Przed dwoma tygodniami czytalem w najbardziej kwietystym z naszych organów, że akcja wyborcza rozlała się „wartkim pradem“ po kraju całym. Od tego czasu atoli słyszę same utyskiwania na zastój i apatię. Jedno tylko Pokucie wre życiem politycznem; Stanisławów, Kołomyja, Sniatyn, Tyśmienica i Buczac stają się widowniami walki u nas już dawno nie widzianych. Spektaklowi temu dodaje pieprzyku akompaniament *Przeglądu* — muzyka, jakiej chyba jeszcze nie było w Galicji, gdzie już prawie wszystko bywało. *Przegląd* wynalazł między innymi nowitkę zupełnej teorii, że urzędnik „autonomiczny“, n. p. referent statystyczny Magistratu albo Wydziału krajowego, jest „podwładnym“ Delegacji, że jest ona jego *naczelstwem*, p. którym mu żadnego zdania a zwłaszcza niekorzystnego referenta statystycznego jest w pierwszej instancji prezydent miasta, a w drugiej Pan Bóg i oprócz tych dwóch władz, i oprócz pomylek w latero-

waniu cyfr, niczego on w świecie więcej obawiał się niż potrzebę. Co do delegacji, a zwłaszcza co do takiej, której mandat zgasił, taki malutki referent może się raczej uważać za przełożonego niż za podwładnego, jako wyborca bowiem przyczynia on się swoim głosem do odnowienia lub nieodnowienia mandatu. Tego jeszcze nikt na tym transwersalnym padole placu konstytucyjnego nie słyszał, ażeby godność poselska nadawała komu niejako najwyższą autonomiczną rangę urzędniczą, wyściskając na wybranym tak niezmazane piętno jak n. p. sakrament kapłaństwa, i ażeby posel co przestał być posłem, nie mógł podlegać krytyce ze strony urzędników niższych rang. Dopiero lokajalna tromtadacja wytworzyć próbuje to prawo i domaga się nie na żarty śledztwa dyscyplinarnego przeciw p. Zimmermannowi i przeciw dr. Rutowskiemu, wyrażając jak największe zdziwienie, iż urzędnik Wydziału krajowego śmie formułować program, który nie jest ani „uzupełnieniem“, ani „aplikacją“ programu J. E. dr. Dunajewskiego. Tak daleko nie posunął się nigdy *Coas* w największym nawet ferworze: śnać powietrze krakowskie pozwała „konserwatywizmowi“ zakorzeniać się głęboko i wyrastać wysoko, ale strzeże go od komicznych wybujałości. Na gruncie lwowskim ponoś rzoze i Stanisław hr. Tarnowski i p. Koźmian itd., zaczęliby po niejakiem czasie przemawiać jak *uf*, że stał na straży godności narodowej. Wyjaśnialiby może swoim czytelnikom, że „nietylko funt pierza, ale i funt tłuszczu lepszym jest od funta żelaza, że w Anglii posel nie pokazuje się nigdy

swoim wyborcom i że podczas chwilowego zachwiania się różowych zapamiętanych gieldy, tytuły długu państwa spadają dla tego, iż „kontremina nie zwraca na nie uwagi.“ *) Umieszczaliby w swoim organie takie np. wiadomości:

„Wczoraj obserwowaliśmy w ogrodzie miejskim czelwika widocznego niezadowolonego. Niezadowolonego oczywiście z ojcowskich uczuć rządu, z heroicznym usiłowań naszej Delegacji. W minie jego poznaliśmy skutki wicherzeń szkoldziwej prasy. Człowiek ten powinien się wstydić, a jeżeli się nie wstydić chodzić pomieszczyć z miną malkontenta, to od czegoż, pytamy, są areszta miejskie, od czego jest burmistrz i komisarjat targowy?“

Od zwykłych wynurzeń *Przeglądu* artykuł taki nie różniłby się wcale.

Podezas, gdy koledy moi wykazyli, że p. Józef Samuel Bloch nie jest ani doktorem, ani rabinem, ani wybora, ja oddawałem się dalszym poszukiwaniom genealogicznym co do rodziny Blochów, przyczem wpadł mi w ręce ciekawy dokument. Jest nim dekret lwowskiego sądu wojewódzkiego (sprawy żydowskich) z XV wieku, wydany w

*) Kontremina nazywa się w języku gieldowym w yższe z nie spekulacją zmierzającą do obniżenia kursu papierów. Znika w papierach lokacyjnych jak n. p. tytuły długu państwa, nie może tedy być skutkiem „braku kontreminy“. Spadają one zwykle wienozas gdy kapitaliści pozbawiają się ich w celu zwrócenia się ku jakiej spekulacji zapowiadającej wielkie korzyści. Pr. kron.

takiu sprawie: Kahał kołomyjski dzierżawił z dawien dawna prawo wyszynku na jurydyce starościeńskiej. Otóż nowy starosta Janusz z Bestwiny Bloch wydzierżawił to prawo *infideli* Szmulowi Blochowi z Kułaczkowic, który wyrugował dawniejszych szynkarzy, nie chciał za ich przykładem przyczyniać się do kosztów utrzymania bożnicy, a nawet zostawał w podejrzaniu, iż raz w sobotę jechał wierzchem i że nie pogardził wieprzowiną. Przyszło do zażgów i żydzi kołomyjscy obili Szmulu okrutnie, poczem go wraz z jego Ruchlą, bachorami i bebecami wyswiecili z miasta. Szmul zniósł skargę do wojewody Odrowąza, a ten wydał wyrok, ażeby Szmul nie pokazywał się więcej w Kołomyi, żydzi zaś kołomyjscy, aby go więcej nie bili. Mamy tu tedy do czynienia z dwoma, jak widzimy rodami Blochów; trudno rozstrzygnąć do którego z nich należy obecny kandydat, nie-doktor i nie-rabin.

Z innych nawin zapisać to muszę, że pojawił się przecieć raz przewodnik do miejsca kąpielowego wyglądający po europejsku. Jest nim „Iwoniec“ bardzo sumiennie opisany przez p. Bełzę i bardzo starannie wydany. Aż człowiek zbiera ochota pojechać w tę stronę — gdyby nie to, że Lubień tak blisko i że w Grodku powietrze ma być tak zdrowe i że rokowania moje z kolegą Karola Ludwika wzięły pomyślny obrót. I zresztą lato będzie zdaje się kronikarzem lwowsko - gródeckim.

Jan Lam.

zarty, albo p. Exner jest lepszym technikiem niż politykiem.

Niepowodzenia lewicy w przygotowaniach do wyborów manifestują się jednakże jeszcze i w innym kierunku. Brak kandydatów trwa dotychczas i to w okręgach, w których nie powinny być żadnych pod tym względem trudności. W śródmieściu, okręgu najpewniejszym z całego Wiednia, dotychczas nie ma komu zająć miejsca opróżnionego po śmierci Hoffera. Toż samo w dzielnicy IX. Niepodobna widocznie znaleźć człowieka, któryby chciał stanąć do walki z Walterskirchem, a p. Löblich lewica nie chce. W ostatniej chwili podjęto usiłowania, ażeby nakłonić dr. Prixa do kandydowania na Alsergrund. Tym sposobem dałoby się upiec dwie pieczenie przy jednym ogniu: Najprzód zakończyłaby się, wcale nie do końca, jednostronna swądząca walka pomiędzy Matschekiem a Prixem w dzielnicy IV., a powtóre kto wie, czy dr. Prix nie znajdzie zwolenników na Alsergrund i nie wyprze Walterskircha? — Co do nas, w to nie wierzymy.

Wiktor Hugo.

Francja, a z nią cały świat cywilizowany w żalobie! Wczoraj, dnia 22. maja, przeniosł się do wieczności jeden z największych myślicieli i poetów — zgasa ostatnia gwiazda, która potężnym światłem jaśniała na widokregu XIX w.

Byłoby lekceważeniem pamięci zmarłego wieszca, zamykać w dorywczym, pobieżnym wspomnieniu wielokomne i niespożyte zasługi jego około ludzkości; poprzestajemy więc na razie jedynie na zestawieniu dat biograficznych.

Wiktor Marja Hugo, urodzony dnia 26. Intego 1802 w Besancon. Lata niemowlęstwa spędził przy rodzicach swoich bądź we Włoszech, bądź w Hiszpanji. W wieku niemal dziecięcym oddawał się z zamiłowaniem studjum klasycznym, wyrazem zaś poetycznych jego dążeń i zdolności było składanie wierszy. Ojciec jego (generał) przeznaczył go do zawodu wojskowego i oddał do szkoły politechnicznej. Obok matematyki nie zapomniał Wiktor Hugo o poezji, a w 14. roku życia swego wydał pierwsze swe dzieła: *Irtamene*, *Le riche et le pauvre* i *La Canadienne*. Powodzenie, jakiego doznały te dzieła, zwłaszcza traktat o *Avantages de l'étude*, skłoniły ojca do dalszego zezwolenia, aby tak utalentowany młodzieniec mógł się całkowicie poświęcić zawodowi literackiemu.

Od r. 1819 do 1822, a więc w 17. i 20. roku życia swego, wydał młody literat kilka dzieł, które mu przyniosły wielką nagrodę Akademii. Czasem Restauracji spotęgowały twórczość jego talentu i wpłynęły na kierunek tegoż. Po *Odes et Ballades*, *Han d'Islande* (1823) i *Ruy-Jargal* (1825), pojawił się pierwszy jego dramat *Cromwell*, następnie *Le dernier jour d'un condamné*, *Marion Delorm*, a nareszcie *Hernani*.

Restauracja z r. 1830 rozwinięła w Wiktorze Hugo entuzjazm wolności, a owcami tej zmiany w jej sposobie myślenia były: *Le Roi s'amuse*, *Marie Tudor*, *Ruy-Blas* i t. Podstawą przyszłej sławy poety była powieść historyczna *Notre Dame de Paris*, po której, jak z rogu obfitości, posypały się niezliczone perły poezji. W literaturze francuskiej jest Wiktor Hugo twórcą szkoły romantycznej.

R. 1848 wpłynął znacząco na polityczny charakter poety. Pochwytywszy sztandar demokracji bronili go walecznie do ostatka dni swoich.

Po zamachu stanu w r. 1851 poszedł na wygnanie i powrócił do ojczyzny dopiero po strasznej katastrofie, która dotknęła Francję w nieszczęsnej pamięci r. 1870.

Ostatnie 15 lat jego życia były jednym szeregiem tryumfów, jakimi cała Francja otaczała jednego z najlepiej zasłużonych swoich synów!

Tysiące ludzi otacza w Paryżu dom załoby. Ministerstwo zażąda od Izby zezwolenia na pochowanie zmarłego na koszt państwa — pomnik zaś na jego grobie postawi naród cały.

KRONIKA.

Lwów dnia 23. maja.

Wiadomości z dworu. Królowa szwedzka Zofja i syn jej ks. Karol przybyli onegdaj do Wiednia, wracając ze Wschodu do Sztokholmu. Na peronie oczekiwali dostojnych gości arc. Wilhelm, arc. Marja i ks. Nassau. Wieczorem odbył się u tego ostatniego na czesć królowej szwedzkiej obiad galowy, w którym uczestniczyła również infantka hiszpańska Izabela. Po południu złożył królowej wizytę Milan serbski.

Arc. Rudolf udaje się w towarzystwie arc. Ottona d. 27. bm. na polowanie w okolicie dolnego Dunaju za Semlinem, koło Kupinowy. Powrócą do Laksenburga d. 31. bm.

Wiadomości osobiste. Z Paryża donoszą, że stan zdrowia ks. Napoleona zaczyna wzbudzać obawy.

Nekrologia. Grzegorz Aywas, dzierzawca Tuczap, zmarł w tych dniach po krótkiej słabości. — Leontyna z Siedliskich Strachocka, 1. voto Winnicka, przeżywszy lat 67. — Piotr Skwarczyński, emerytowany ek. starosta, zmarł w Sądowej Wiszni dnia 22. bm. w 55 roku życia. — Saladyń Karol Ramlow, doktor medycyny, emerytowany lekarz górnictwa w Królestwie Polskim, żołnierz i lekarz b. wojsk polskich z 1831 r., skłiem. żołnierz i lekarz „virtuti militari,” zmarł onegdaj w Krakowie. Jako lekarz odznaczył się zmarły w epokach cholery i otrzymywał dowody uznania od władz rosyjskich. Szanowany powszechnie u ludu górskiego, po wielu latach urzędowania usunął się w zacięcie i mieszkał jako emeryt w Dąbrowie. Syn zmarłego, również dr. medycyny, Saladyń Ramlow, czynny jako lekarz w powstaniu 1863 r., zmarł w Panamie przy budowie kanału, drugi zaś syn Paweł, po wypadkach 1863 r., jako emigrant zmarł w Paryżu. Zmarły obecnie, był ojcem pani Władysławy Łuszczykiewiczowej, małżonki zasłużonego profesora Szkoły sztuk pięknych i dyrektora Muzeum narodowego. — Anna ze Schmiedów Polerowa, obywatelka m. Krakowa, zmarła tam wczoraj, przeżywszy lat 86. — W Paryżu zmarł znany malarz-batalista Alfons de Neuville w 49 r. życia. Urodzony dnia 31. maja 1836 r. w Saint Omer, przeznaczony był przez ojca zrazu do marynarki, a później do zawodu prawniczego. Okazywał jednak zamiłowanie do pędzla, postanowił oddać się malarstwu i w tym celu wstąpił do pracowni malarza Piotra, gdzie następnie brał znajomość ze sławnym Eugeniusem Delacroix. Pod jego też kierunkiem wymalował w r. 1859 pierwszy obraz większych rozmiarów na

temat wojenny. Obraz podobał się ogólnie i zwrócił uwagę znawców na młodego artystę. Wnet potem wymalował jeszcze kilka kompozycji podobnej treści i oddał sławę jego, jako dobrego batalisty była stale ugruntowana. W ostatnich latach stworzył wspólnie z Edwardem Detaille szereg wielkich obrazów panoramowych. — Kazimierz Szeliński, żołnierz z r. 1831, właściciel dóbr ziemskich w Tarnopolu, był poseł do Sejmu i Rady państwa, zmarł d. 19. bm. w Wiedniu.

Kalendarz. Niedziela (24.): Zielone Św., Joanny — Tomira. Wschód słońca o godz. 4. min. 18, zachód o godz. 7. min. 36. Poniedziałek (25.): Ziel. Św. — Boryslaw. Wschód słońca o godz. 4. min. 17, zachód o godz. 7. min. 38. Wtorek (26.): Filipa Nereusza — Węcymila. Wschód słońca o godz. 4. min. 16, zachód o godz. 7. min. 39.

Z życia towarzyskiego. Dziś o godz. 11. odbył się w kościele OO. Bernardynów ślub p. Tadeusza Klusika, ck. konceptisty skarbowego, z p. Jadwigą Kamińską, córką Karola, radcy wyższego Sądu krajowego i Karoliny ze Słaskich. Młodej parze błogosławił ks. Karol Klusik, kuzyn nowożeńca.

Zmiana religii. Panna Marja Kolischer przeszła z wyznania mojżeszowego na katolicyzm.

Mianowania. Na wczorajszej sesji zamianował Wydział krajowy praktykanta rachunkowego Władysława Koczora o wskiego, asystentem rachunkowym, zaś dyetariuszów Bolesława Papęgo i Zygmunta Kosowskiego, praktykantami rachunkowymi.

Lwowski wyższy Sąd krajowy zamianował praktykanta sądowego Jarosława Ilnickiego, auktantem sądowym.

Przeniesienia. P. namiestnik przeniósł komisarza powiatowego Juliana Kokurewicza, z Gorlic do Jarosławia, a prowizorycznego konceptistę Namiestnictwa Józefa Jagoszewskiego, z Cieszanowa do Gorlic.

Izba adwokacka w Przemyślu została reskryptem Ministerstwa sprawiedliwości rozwiązana i razem ze stanisławowską, kolomyjską i złoczowską, wcielona do lwowskiej. Oddać więc będą istniały w Galicji tylko dwie Izby: we Lwowie i w Krakowie.

Do „miłych stosunków”, pod którym to tytułem zamieściliśmy wczoraj artykuł w sprawie warunków, pod jakimi nasz zarząd miasta udziela pozwolenia na budowanie nowych ulic, dowiadujemy się o nowych szczegółach. Oto p. Brajer, budując kanał w nowej ulicy, do czego jest z obo wiązany, zapłacił musiał za wpuszczenie tegoż do kanału miejskiego kilkaset złr. Pojmujemy jeszcze, że za pewną opłatą ze strony p. Brajera, mogło się być miasto podjąć przeprowadzenia kanalizacji w budowanej przez niego ulicy, ale ażeby zakładający ulicę nową, za co należałoby mu się chyba tylko jakaś premja od miasta, musiał jeszcze drogo opłacić pozwolenie korzystania z ogólnej kanalizacji, tego nie można było przypuszczać. Masz zdaje się pieniądze, więc plać! Oto widocznie zasada, jaką się kieruje zarząd miasta nawet tam, gdzie to przynosi ogólnie tylko szkodę, powstrzymując ludzi od wszelkich przedsięwzięć.

Najstarsza firma kupiecka Juliusza Reissa, ak się dowiadujemy, przeszła na własność pana Karola Beyerla, kupca z prowincji, który w jesieni obejmie sklep w posiadanie.

Majówka. Wydział „Resursy urzędniczej” urządził w poniedziałek dnia 25. bm., tj. w drugi dzień zielonych świąt, zabawę ogrodową na Kortumówce (w ogrodzie prywatnym obok domu „Inwalidów”, połączoną z tańcami przy muzyce wojskowej. Początek o godz. 4. po południu. W razie niepogody, zabawa odbędzie się w niedzielę dnia 31. maja br. Wstęp dla członków, ich rodzin i gości przez nich wprowadzonych, po 20 ct. od osoby. Bilet familijny dla 4 osób 60 ct. Bilety wydawane będą przy występie za okazaniem kart legitymacyjnych.

Wycieczka Stowarzyszenia wzajemnej pomocy reńców. Iwów. „Gwiazda”, odbędzie się dnia 31. maja, a w razie niepogody d. 14. czerwca. Zaproszenia otrzymać można w biurze Stowarzyszenia. Bliższe szczegóły doniosą afisz.

Przestraga dla rodziców. Dzieci państwa D. z nastaniem dni ciepłych bawią się codziennie w ogrodzie publicznym, w gronie rówieśników. Kilka dni temu pani D. zauważyła na twarzy siedmioletniego synka czerwone wyrzuty, które wnet przybrały charakter zapalny. Przywołany lekarz po wyexaminowaniu dziecka i jego bony, zdecydował, że wyrzuty powstały z powodu całowania się malca z dziećmi dotkniętymi widocznie jakąś zakaźną chorobą skórną. A więc i w tym względzie czuwać należy.

Osobliwsza manja. Do pewnej cukierki przychodzi codziennie od niejakego czasu, w godzinach popołudniowych w podszym wieku mężczyzna. Żąda on dwóch filiżanek czarnej kawy, które chłopiec ustawia na oddzielnym stoliku. Nieznajomy wypija jedną filiżankę, z natężoną uwagą wyczekuje czyjeś nadejścia, poczem opuszcza cukierki po zaplaceniu należności za obie porcje kawy. Biedny starzec postradał przed niedawnym czasem zone i tej to swojej towarzyszyki podobno oczekuje codziennie w ten sposób.

Niebezpieczna mistyfikacja. Onegdaj w nocy p. R. powracał z wizyty, został zaczepiony przez dwóch młodych ludzi, z których jeden basowym głosem wypowiedział stereotypową pogrozkę: „Pieniądze lub życie!”... Pan R. nie chcąc stracić pułkarsu z kilkudziesięciu banknotami, postanowił uciekać, atoli przedtem uderzył jednego z napastników laską przez twarz, drugiego zaś połamł tak silnie, iż tenże upadł z głuchym jękiem na ziemię. Stało się to w okamgnieniu, poczem p. R. począł uciekać. „Zatrzymaj się, warujcie!” — zawołał za nim głos dobrze znany. Rzeczywiście dwaj dobrze znani przypadkowo spotkawszy pana R., a wiedząc, że ma wzrok krótki, udali rabusiów nocy. W nagrodę za żart, jeden z żartowniśców otrzymał bolesne odznaczenie laską na twarzy, drugi omdlał prawie po ciężkim upadnięciu.

W cyrku Siedolego wydarzył się na wczorajszym przedstawieniu dwa nieprzyjemne wypadki. Jeden z rodziny d'Osta podczas arcytrudnych a nawet nadzwyczajnych produkcji na kółkach, skończył tak nieszczęśliwie, że wywichnął nogę w kolanie. Drugi wypadek spotkał znakomitego gimnastyka, Scharsellego, który uderzył się tak silnie w głowę, że zdmulonego musiano wynieść z areny. Obydwa uszkodzenia nie są jednak niebezpieczne.

Napad. Znany rzeźmieszek Józef Reiter, napadł wczoraj na Wasyla Gulke na blichach Janowskich, żądając od niego pieniędzy. Gdy mu G. oświadczył, że ich nie ma i zaczął uciekać, Reiter dopędził i zbił go kijem tak okropnie, że musiano Gulke oddać do szpitala powszechnego.

Sprostowanie. Z ck. deleg. m. Sądu pow. Sekcja III. otrzymujemy następujące pismo, które dosłownie później umieszczamy: „L. 10.194/85.

Odezwa! Zdarzenie w kronice nr. 113 z 19. maja 1885 czasopisma *Dziennik Polski* pod tytułem „Kotalski i Kobalski” opisane, jakoby Marcin Kobalski zamiast Marcina Kotalskiego przy rozprawie bieżącego roku w ck. miej. del. Sądzie pow. S. III. we Lwowie przeprowadzonej, za przekroczenie z powodu pozostawienia bez nadzoru konia z dorózką na karę aresztu przez 48 godzin zasądzony i zamknięty został — nie jest zgodne z prawdą — gdyż ani doniesienie przeciw Marciniowi Kotalskiemu o podobne przekroczenie do tegoż Sądu nie wpłynęło, ani rozprawa przeciw niemu miejsca nie miała, ani też Marcina Kobalskiego zamiast Marcina Kotalskiego za takie przekroczenie nie zasądzono i do aresztu nie oddano.

W skutek tego naprasza się z mocy ustawy prasowej o sprostowanie zamieszczonego opisu jako z prawdą niezgodnego. Naczelnictwo ck. miej. del. Sądu pow. S. III. Lwów dnia 22. maja 1885.

Howorka mp.

Stacja telegrafu została otwartą w Krynicę, na czas sezonu kąpielowego z ograniczoną służbą dzienną dla powszechnego użytku.

Wspaniały dar otrzymał Komitet urządzający w niedzielę dnia 24. bm. na Wysokim Zamku festyn akademicki, od pani S. na rzecz fantowej loterii. Mianowicie drogocenne brylantowe kółeczki.

Za serdeczny list pełen współczucia dla chorych akademików, zdradzający w każdym słowie prawdziwie szlachetne serce i za iście królewski ten dar, składa Komitet znacznej tej ofiarodawczyni najserdeczniejsze podziękowanie za naszym pośrednictwem, wyrażając zarazem żal prawdziwy, że stosownie do objawionego życzenia, nie może wymienić jej nazwiska.

Znowu przez okno dostał się dzisiejszej nocy nie wysłyszony dotychczas złodziej do mieszkania parterowego (ulica Łyczakowska l. 136) rzeźnika pana Zaj. Mianowicie złodziej wybił szybę a właziłszy do pokoju, zabrał leżące na krześle spodnie, w których znajdowała się gotówka przeszło 300 zł. Krzesło stało tuż przy łóżku p. Z., śpiącego jednak tak twardo, że nie słyszał wcale obecności złodzieja.

Zbiegli: Samuel Porjes, rzeźnikosiel pieczywa, sprzeniewierzysz w kwotę 13 złr. pobraną za pieczywo, i książkę rachunkową, w której zapisano wydawane dla stanowisk pieczywa. Dalej Józef Maste, pozostający w służbie u Bartłomieja Adamskiego rolnika z Rzesny Polskiej, skradłszy mnóstwo bielejny i sukien.

Wypadek. Parańska Handyk, służąca u szynkarza Josia Chaskla na Złotym, nie uwagawszy krowy przy dojeniu tejże, została przez nią tak mocno uderzona, że musiano ją odwieźć do głównego szpitala.

Morderstwo. Teodor Terlecki, zarobnik z Beresowa, powiatu brażańskiego, dnia 13. bm. zamordowany został w lesie Krzywieckim. Poszukiwanego o sprawstwo tej zbrodni włocłanina z Kaborowie wysłano i oddano w ręce Sądu.

Laski... elektryczne. W handlach ukazał się nowy figiel elektryczny. Są to laski, które zamiast ręczki, posiadają lampkę elektryczną, rzucającą dość silne światło. Nowe te laski mogłyby być w pewnych okolicznościach praktyczne, gdyby nie wysoka ich cena.

Szkoda węgów! W dniu wczorajszym pan K., znajdując się na ulicy i pragnąc zapalić papierosa, użył do tego zapalaki z „szwedzkiej”. Przez nieostrożność jednak zaczął ogień pozostałe w pudełku zapalaki, skutkiem czego nastąpiła eksplozja. Rezultatem jej była częściowa utrata brwi, oraz starannie hodowanych węgów. Pan K. pomimo, iż uniknął szczęśliwie bolesnego opalenia twarzy, jest niepoconyżony po stracie... węgów.

Muzyczny dom. Jeden z parterowych domów przy ul. Pańskiej odznacza się osobliwością. Oto w czterech jedynych frontowych lokalnościach znajduje się pięć fortepianów, ponieważ mieszkanie zajmują dwie panny, studiujące muzykę. Jest to więc dom w całym znaczeniu muzyczny. — Nie zazdrościmy sąsiadów!

Parowiec p. Przeworskiego, po 10-miesięcznej uwięzi w zatoce Czarnej Przemyśi, pod Myśłowicami, wypłynę obecnie na Wisłę i złożywszy w tych dniach wizytę Krakowowi, podąży korytem królowej polskich wód i Bałtykiem do Szczecina, w którym to mieście „Parowiec-Przeworski” przyszedł na świat. (N. Bcf.)

Obłąkana. Od kilku dni zwraca na siebie uwagę czarno ubrana dama, która zamiast nosić bućki, obwiązuje nogi białymi płachtami. Na rękach trzyma małego pieska. Naproim biegającym za nią opowiada, że gospodarz kazał jej mieszkanie zalać wodą, w której pływają ryby.

Z ulicy Akademickiej. Od mieszkanka tej ulicy otrzymujemy następujące żalenie: „Z nastaniem pogody podjęto roboty około zasklepiania dalszej części Peltwi. Z tego powodu sprowadzono znaczną ilość ciosowego kamienia i urządzono pod oknami mieszkań warstwą kamieniarzy. Stukot młotów uderzających o dół, rozpoczyna się już o pół do 5. rano i trwa zwykle do 8. wieczorem. Kto umysłowo pracuje i nie przywykł iść spać z kurami, nie może się ani wywczasować, ani też w ciągu dnia pracować. W świecie cywilizowanym zazwyczaj przyrządzają materiały zdala od mieszkań i nie narażają mieszkańców na rozdrażnienie i niestanny niepokój i bezsenność, lub na konieczność zmiany trybu życia po ukazu Magistratu! Szanowna redakcjo! zechciej się upomnieć o spokój dla tartarowanych mieszkańców tej ulicy! Wszak materiały kamienne i szutrowe mogą być obrabiane np. na obszernym placu Kastrum i zwożone na ulicę Akademicką już w stanie przyrządzonym!” — Z naszej strony nie możemy inaczej, jak tylko zupełną rację przyznać uwagom szanownego korespondenta, a na pocieszenie jego chyba to dodamy, że nie tylko w tej jednej mierze Lwów odznacza się trybem iście zaściankowym, jakkolwiek gmina wybiera od swoich mieszkańców pod rozmaitemi pozorami podatki i dodatki większe, niżeli to czynią w Paryżu, Wiedniu i innych stolicach Europy!

Policia poszukuje Józefa Mastalarza, parobka 15-letniego, który skradł swemu służbowcy Bartłomiejowi Adamskiemu w Rzesny Polskiej koźnych i bieleżni wart. 30 zł. i zbiegł 20. bm.

Wykaz inspekcji Dyrekcji policji z d. 22. maja. Skradziono panu J. R. rotundę, chustkę zimową, katanek, 3 spodnie, bućki, prześcieradło, palto zimowe damskie i 2 stanki wart. 36 zł., a panu W. D. bieleżni znacz. M. M. E. i M. S. wart. 40 zł. — Zgubiono czarny kłotowy stanik wart. 10 zł. i nóż z trzonkiem srebrnym znacz. J. K. — Znaleziono pułares z 2 ct. i 2 pierścienkami.

Tarnopol. 21. maja. Dzisiejszej nocy w Gajach tarnopolskich ogień podłożony zbrodniczą ręką pod zabudowania stajenne obrócił się w pożar, przyczem zgorzał ośmioletni chłopiec właściciela Leona Czabatego. Starszy trzynastoletni uszedł szczęśliwie śmierci. Niemniej spaliły się dwa konie

i sprzęty gospodarcze. Posadzenie silne pada na Jędrzeja Grela, który parę dni przedtem w pewnej sprawie powoływał Czabatego na świadka, lecz ten nie zeznał na jego korzyść. Zaraz wówczas odgrażał się Grel, że mu tego nie zapomni. Śledztwo sądowe w toku. Poszukiwany Grel uwięziony.

Biecz 20. maja. Wczoraj odpowiadaliśmy na miejsce wiecznego spoczynku zwłoki powszechnie znanego i szanowanego lekarza tutejszego dr. Antoniego Kotowicza, który przed laty 33 stałe tu osiadł. Nietylko miasto nasze, ale i cała okolica poniosła przez śmierć dr. Kotowicza dotkliwą stratę, bo nieboszyk był zdolnym lekarzem i z poświęceniem spieszył ze swą skuteczną pomocą na każde wezwanie, to też ten, co za życia nie jednę łzę osuszył, po zgonie strumieniami łez był oplakiwany.

Czerniowce. 21. maja. Bukowińska Izba wokała na plenarnem zgromadzeniu dnia 16. uchwaliła wniesić do Ministerstwa żalenie ciw prezydentowi czerniowieckiego Sądu krajowego, p. Michałowi Pitey'owi. W leniu podniesiono okoliczność, iż od czasów dentury p. Piteya panują w rzeczonym stosunku nie do wytrzymania, przyczem Izba szła także sprawę ostatniej rewizji sędziów przysięgłych, znaną z szerokiej opinii w dzienniku lwowskich i lwowskich. W skutek powyższej, chwały Izby adwokackiej przestano ztąd do lwowskich obszerne telegramy, które atoli, ol prawdziwego faktu o wniesionej skardze, zawier także wiele przesady i szczegółów, jakich w leniu nie ma. Z tego powodu Izba adwokacka przeczyła owym szczegółom.

Wiadomość o żaleniu na pana Piteya, któryż *Kurjer Lwowski* i dodał, jakoby r. p. Dylewski, z powodu sprawy o rewizję sędziów został przeniesiony z Sądu krajowego do cywilnego. W interesie prawdy musimy to twierdzenie spierać, albowiem p. Dylewski jeszcze na parę tygodni przed owym wypadkiem został przeniesiony do Sądu cywilnego, a to jedynie z tego powodu, że mianowano nowych dwóch radców, którzy, jako młodzi w randze, przydzieleni zostali do Sądu krajowego. (Gaz. Polska.)

Wiedeń. 21. maja. Adwokat Zsupański, który jak wiadomo w arezyrny sposób usiłował wynagrodzić 120.000 złr., zaczyna dawać Policji tutejszej wiele do myślenia. Mianowicie podejrzują go, że analogiczne oszustwo popełnił raz już i to z sukcesem pomyslnym. Dzięki bowiem podobnemu zupełnie manewrowi, został węg. ziemski Zakład kredytowy w r. 1881 na bardzo znaczną kwotę oszukany i obecnie coraz więcej przybywa poszlak, że nikt inny, tylko Zsupański był sprawcą przemyślnego oszustwa tego.

Ofiara rulety. W Montecarlo odebrał sobie życie wystrzałem z pistoletu Kazimierz L., obywatel ziemski z Prus wschodnich. Przyczyną samobójstwa była przegrana 30.000 lirów. Jest to 50ty z rzędu wypadek samobójstwa, spełnionego w br. w tej jaskini szulerskiej.

Proces przeciw eksces. Eugenji. Pomiędzy m. Marsylją, fiskusem i cesarzem. Engenją trwa obecnie spór: dość charakterystyczny. Jak wiadomo, darowała była wdowa po Napoleonie III w r. 1880 miastu Marsylji gmach muzealny, zbudowany w r. 1855 na koszt cesarskiej listy cywilnej. Radykalna Rada miejska marsyljska przyjęła ten prezent z chłodnym podziękowaniem. Obecnie stawia fiskus ze swej strony żądanie, że bądź to Engenja bądź gmina Marsylji zapłacić mu winna kwotę 90.000 franków tytułem należności donacyjnej. Cesarzowa oczywiście odmówiła zapłaty, twierdząc, że miasto Marsylja, jako obdarowane, powinna obok korzyści ponieść także połączone z darunkiem ciężary. Na to Rada miejska oświadczyła, że zrzeka się tego prezentu, tem więcej, gdy fiskus prócz owych 90 tysięcy franków, żąda jeszcze 80.000 franków tytułem należności donacyjnej za grunt, na którym ów gmach stoi. Z tego powodu, rozpoczął się właśnie proces pomiędzy cesarzem. Engenją a fiskusem, tymczasem zaś administracja skarbowa zaskwestrowała dochody, które pobiera Engenja, jako właścicielka kilku kamienic w Paryżu.

Wiadomości literackie i artystyczne.

Wiadomości osobiste. P. Gustaw Fiszler bawi w Krakowie i urządził dziś w sali tamtejszego Kasyna powszechnego wieczorek dramatyczny. — P. Natalia Janotówna, rodaczka nasza, została mianowana nadworną pianistką cesarza niemieckiego.

Repertuar teatralny. Sobota: Giroflé-Girofla. — Niedziela (wiecz.) na dochód Tow. wzajemnej pomocy artystów sceny lwowskiej: „Przed ślubem.” (występ p. Ładnowskiego). Poniedziałek (popoł.): „Rip-Rip.” (wiecz.): „Właściciel Kuźni.” (występ p. Ładnowskiego).

Teatr. („Hamlet”. Występ p. Ładnowskiego). W rzędzie kreacji szekspirowskich, które roztacza przed nami miły nasz gość warszawski, zajmują „Hamlet” bezsprzecznie jedno z pierwszych miejsc. Jest to klasyczna, na wskroś skończona interpretacja niemierniegi tworu niemierniegi dramatyczny Albjonu. „Hamlet” w przedstawieniu pana Ładnowskiego, to nie młodzieńszak, mający powracać do szkół witemberskich i tylko za namową ojczyma-stryjka pozostający w domu, to nietylko senny marzyciel, filozof, fantasta lub zniewieściły mazgaj, porwijający się na wielkie dzieła, to nie jakiś beztalento istota, jakim go często przedstawiają Niemcy, a co dziwniejsza, sami kompatryjoci Szekspira; Hamlet Ładnowskiego, to człowiek z krwi i kości, — to dojrzały mężczyzna, zdolny dokonać dzieła zemsty, do którego go dach jego ojca wzywa. A takim, zdaje nam się, chciał go mieć sam Szekspir, inaczej trudno by zrozumieć tyle filozofii, tyle czynu w młodym zół człowieku. Pojawy w ten sposób charakter Hamleta, przeprowadza go Ładnowski z bezwzględą logiką i ścisłą konsekwencją od początku do końca. Ani jedna mina, ani jeden gest, żaden ruch, żadne słowo, nie są tam zbędne. Nie miejsce po temu, by się szczegółowo zastanawiać nad grą Ładnowskiego, tembardziej, że jako „półtrudowy” sprawozdawca nie czuje się do tego powołany, a „urzędowy” nasz recenzent przyrzekł szczegółowy rozbiór gry p. Ładnowskiego, po ukończeniu szeregu gościnnych występów. Dlatego po prostu przestaniemy na wyszczególnieniu kilku tylko scen, które przedwzrostkiem zasługują na uwzględnienie. A więc przedwzrostkiem 5. scena I. aktu, scena z duchem ojca i przysięga, że dokona dzieła zemsty, oddana z całą grozą tragiczną i dramatyczną siłą i następną z Horacym i z Marcellem; koniec II. aktu, scena z aktorkami; 1. scena aktu III., sławny monolog „być albo nie być” i następną rozmowa z Ofelią; słowa wyrzeczone do niej „Idź do klasztoru”, powtarzające się kilkakrotnie, a wymówione każdym razem inną modulacją głosu i innym tonem, były istnem arcydziełem gry scenicznej, scenę tę zaliczamy do bezwarunkowo naj-

lepszych; a w końcu, by nie wylizać wszystkich prawie scen, w których grał p. Ładnowski, wymieniamy jeszcze scenę 2. tegoż aktu podczas try aktorów, scenę 2. znakomicie odegraną, rozmowę z matką i scenę 2. aktu V. śmierć Hamleta. Poza podczas konania mogłaby najwybredniejszemu reżysarzowi postużyć za model. Zbytecznym byłoby dodać, że każda scena wywołała prawdziwe grzoty oklasków i liczne wywoływania.

Otoczenie Hamleta trzymało się dzielnie. Wyznać trzeba, że od czasu bytności p. Ładnowskiego Szekspir u nas dobrze się prezentuje. Przedwzrostkiem zasłużył na wzmiankę p. Stachowiczówna w roli Ofelji. Grała dobrze. Za mało może było w jej Ofelji sily dramatycznej i ekspresji. Być może, że winą tego było usposobienie i łoba po zmarłym przed kilku dniami braciśku, to sceny szaleństwa sceny 4. i 5. w 2. akcie.

W tych podaniach należy: 1) opisać przebieg dotychczasowego kształcenia się w zawodzie artystycznym i wykazać stosunki majątkowe i rodzinne; 2) wskazać, w jaki sposób zamierza przysłużyć się uzyskanemu stypendjum korzystając z celu dalszego kształcenia się; 3) dołączyć do podania okazy przedstawiające artystyczne prace proszącego, z których każdy z osobna ma być oznaczony nazwiskiem autora.

Nasi malarze na wystawie praskiej. Wczorajsza *Politik* praska zawiera treści z rzędu feleton krytyczny o tegorocznej wystawie obrazów w Pradze. W nim czytamy bardzo pochlebne wzmianki o dwu naszych malarzach: Pawle Merwarcie i Wojciechu Gersonie. Pierwszego „Mojżesz jako mściciel”, płótno o większych rozmiarach, — podobnie jak „Sara” na temat biblijny — stanowi zdaniem sprawozdawcy, prawdziwą perłę wystawy i jest zarówno pod względem pomysłu jak i wykonania, dziełem po mistrzowsku traktowanym. Niemniej Gersona „Zamordowanie króla Przemysława w r. 1296 przez margr. Brandeburskich” znalazło u tego krytyka ocenę nader pochlebną. W końcu zauważyć musimy, że *Politik* traktuje p. Merwarta jako Czecha, dowodząc, iż urodził się w Czechach Skalicach z rodziców czeskich, a Jules Claretie wyrażając się o nim, podobno powiedział między innymi, że „artysta ten jako Czech, jest namietnym przyjaciелеm muzyki itd.” Nie spierając się z *Politik* im punkto pochodzenia naszego artysty, pozwolimy sobie jednak zauważyć, że Paweł Merwart wzrósłszy i wychowywawszy się w społeczeństwie naszym, sam mieni się Polakiem i jako taki przed światem całym uchodzi.

Z izby sądowej.

Wiedeń 21. maja.

(Sprawa Noderera).

Czwarty dzień rozprawy sądowej rozpoczęto wysłuchaniem orzeczeń rzeczoznawców, z których wpływa, że prowadzenie ksiąg kasowych w Banku było co do formy w porządku, co do istoty zaś rzeczy mylne. Oto główne cyfry z księgi kasowej: Wkladka komitentów wynosi 280.548 złr.; wypłacono im z tej sumy 68.442, właściwie zaś tylko 41.000 złr. Z ksiąg Noderera okazuje się, że jest deficyt wynoszący około 80.000 złr. Dokładne obliczenie deficytu jest niemożliwe, wiele bowiem długów nie zaciągnięto do ksiąg handlowych. Poczem przesłuchano jeszcze na wniosek obrońcy dr. Fuchsa świadka Garafę i odczytano zeznania świadków, którzy w śledztwie oświadczyli, że czują się skrzywdzonymi, ale się nie przytaczają do postępowania karnego. Dalszy ciąg rozprawy jutro.

Gospodarstwo, przemysł i handel.

Sprawozdanie Banku rolniczego we Lwowie z dnia 22. maja 1885.

Dziś notujemy za 100 kilogr. loco Lwów: — Pszenica gotowa

ważnie średnie. Z tego widać, że w ogóle nie można się spodziewać obfitych plonów żyta w tym roku, i że nie są równie wale urodzajów pszenicy.

Jęczmień na gruntach pagórkowatych mizerny. Pożółki z powodu przymrozków i ciągłej słoty. W Samborskim znaczne szkody turkuc podjadają szczególnie w jęczmieniu, sianach w świeżym nawozie. Podobnie uszkadzają się na też kleskę z powiatu Rudeńskiego i z Sanockiego z okolic Dubieckiego. W górach jęczmień bardzo zły. W okolicach Jarosławia, nad Saniem pożółki z zimna. Pod Radymnem częściowo zjedzony przez robaki, koło Niżankowic, Sądowej Wiszni średni, pod Chyrowem dobry i w ogóle w Samborskim; tudzież koło Bóbrki, Chodorowa, Podhajec, Komarna. Pod Haliczem średni, dolinaż pożółki. W okolicy Podhajec ogromne szkody w jęczmieniu żrądzia jakiś owad, który jak zapewniają nie jest turkuciem, lecz trudno go dociec. Uszkodzona roślinna gnie, nie żnie, bo korzeń butwieje. Dobre jęczmień są koło Glinian, Grzymadłowa, Kozowy, Jezierzan. W Kociołmiejem i na Pokuciu średnie.

Owies przeważnie dobry. Siany w ziabli wyborzy. W okolicach podgórszych, w Sanockiem średni.

Groch przeważnie dobry.

Bób i bobik podobnie.

Kukurudza w okolicach Podhajec, Komarna, Halicza zła. Ta co powschodziła, żółtka i zmierzniała od zimna. Późniejsza wcale nie wschodzi. Włoszenie dużo jeszcze mają do sadzenia, gdyż ciągle deszcze powstrzymują uprawę. Wiele ziarna zbutwiało w ziemi, tak, iż okazuje się potrzeba ponownego nasadzenia. W ogóle nie ma w tym roku widoków na kukurudzę.

Konieczyna w ogóle trzyma się pięknie, w niektórych okolicach wyborna. Kolo Ustrzyk, Baligród średnia.

Kartofle weźniejsze posadzone pięknie powschodziły. Późniejsze zaledwie pokazywać się z ziemi zaczynają. Dołami wymokły. W niektórych miejscach sadzenie jeszcze nie ukończono.

Buraki weźniejsze sadzone pięknie wschodzą, ale chwastami mocno zarosłe.

Kapustę zaledwie sadzić zaczynają. Wiele rozsady wyginęło od mrozu i słoty. W Jarosławskim muszka wiele zjada.

Chmiel tego rośnie.

Łąki niskie, nad brzegami Bugu i Dniestru, tudzież stawiska stoją zalane wodą, ztąd obawa zamulenia i złego plonu siana. Łąki nie wystawione na zalew wód poprawiły się po deszczach i wyglądają dobrze, lecz trawa powoli rośnie skutkiem zimna.

Sady kwitły nadzwyczaj obficie, ale zachodzi obawa, czy przymrozki nie zaszkodziły zawiązkom owoców; mianowicie czereśniom i gruszkom. Na jabłoniach nie widać szkody.

Na pastwiskach trawy mało, bo z powodu zimna nie rośnie tak bujnie, jakby należało. Bydło nie znajduje dostatecznego pożywienia mizernie i spada w cenę.

Wiedeń 21. maja. Na dzisiejszy targ dowieziono 2335 sztuk nierogacizny, 5310 cieląt, 1017 owiec.

Płacono nierogaciznę ztr. 34— do 43—, za 100 kilo żywej wagi, cielęta 34— do 48—, wyborowe 47— do 54—, za 100 kilo mięsa, owce eksportowe od 17— do 26—, za parę i ztr. 44— do 52—, za 100 kilo mięsa bez podatku.

A. Krzysztofowicz et Comp. Caffé Stierböck, albo Praterstrasse 43.

Przegląd polityczny.

Lwów 23. maja.

Minister Conrad bezwzględnie za-tył przez kilka gmin wiejskich na Bukowinie, aby kandydował tam na posła do Rady państwa.

Po odczytaniu skryptu królewskiego, zamknięcia sekcji Sejmu węgierskiego, zabrawiały w Izbie deputowanych grzmienie okrzyki „eljen”. Przewodniczący rzucił następnie pogląd na działalność ubiegłej sekcji, podniósł w gorących słowach pilność i gorliwość posłów i nazwał ich następnie posiedzenie na dzień 26. września, w którymto dniu Izba deputowanych w tym samym składzie zbierze się do dalszej pracy. — Inaczej Izba magnatów. Otrzymała ona bowiem onegdaj swo ostatnie posiedzenie w obecnym składzie. Prezydent Sennyy w pełnych namaszczeniach wyrażał wspomnianą o zasługach dawnej Izby, dziękował Rządowi i Izbie deputowanych za mozołną pracę dla domu cesarskiego. Na przemowę prezydenta odpowiedział kardynał Haynald, poczem żegnali się wzajemnie magnaci, z pośród których pewna część już od onegdaj straciła prawo zasiadania w nowej Izbie.

Ostatnim aktem zamkniętej własnie sekcji sejmowej jest wybór tak zwanej regnikolarnej deputacji, która wraz z deputacją kroacką zbierze się już w najbliższych dniach w Peszcie — dla zbadania i możliwego usunięcia tych grawa-

minów, jakie od dłuższego szeregu lat podnoszą ze strony Kroacji z powodu naruszenia niektórych artykułów ustawy ugodowej z r. 1868. Przebieg ostatniej sesji Sejmu kroackiego, a niemniej wybór umiarkowanych członków deputacji kroackiej i powierzenie ze strony węgierskiej referatu w tej sprawie tak wytrawnemu i wyrozumiałemu mężowi stanu, jakim jest Maks Falk, pozwala przypuszczać, iż tym razem deputacja regnikolarna przejmie się sumiennie ważnością swojego zadania, a ostateczne jej wnioski zdolają uspokoić trzeźwiejsze w Zagrzebiu umysły i wzmocnić zgodę obu krajów na trwałych warunkach.

Zuów jednego z „diejatielów“ moskiewskich spotkało w Kongresowie nieszczęście. Dnia 16. bm. Sąd okręgowy warszawski skazał nacelnika policji ziemskiej powiatu Sokołowskiego na Podlasiu na 15 lat osiedlenia w Syberji, za zmuszenie włascian do dawania łapówek. Skazany nazywa się Perekrastow i jest porucznikiem. Dozadzono mu, że od chłopów Zawistowskiego wydłuży 575 rubli i 2 korcy owsa, obieując mu za to uwolnić syna od służby wojskowej, czego nie dotrzymał. Tak samo postąpił z innym chłopem ze wsi Seroczyn, zarzuwszy go na 300 rubli; kilku chłopom z gminy Sabinie kazal sobie zapłacić po 300 rubli za pozwolenie wyznawania religii katolickiej; pod tymże samym pretekstem wydłużył od chłopów wsi Seroczyn 274 rubli obieując, iż będzie ich bronił od napasli popa prawosławnego, a od innych znów chłopów z tegoż Seroczyna porwał 50 rubli łapowego za pośrednictwo swoje pomiędzy chłopami a dworem w kwestji pastwiskowej.

Polit. Corresp. donosi z Lizbony, że uchwalony przez Izbę deputowanych projekt reformy Izby wyższej znosi dziedziczność godności para. Według tego projektu ma się Izba wyższa składać ze 100 członków przez króla mianowanych i 50 pośrednio wybranych.

Berliński Tageblatt podnosi znowu kandydaturę pruskiego księcia Albrechta na tron brunszwicki.

Tenże sam dziennik donosi, że Windthorst wyjechał do Drezn, aby z polecenia księcia Cumberlanda odbyć konferencję z królem saskim.

Telegramy własne „Dziennika Polskiego“.

Wiedeń, 22. maja. Onegdaj minął termin do wniesienia ofert na budowę kolei Stryj-Beskid. Podzielono przestrzeń dziewięciu-milową na 9 losów, właśnie dla tego, aby i mniejsi przedsiębiorcy nasi mogli wziąć udział w budowie. Tymczasem pokazało się, że tylko 6 losów obsadzili nasi a trzy losy nie mają żadnych ofertów.

(Następstwem tego smutnego zdarzenia może być łatwo oddanie budowy jednemu przedsiębiorcy cudzoziemcowi, alias Niemcowi lub Włochowi, a w dalszem następstwie, gdy w razie budowania przez Rząd u nas jakiej nowej linii, dopominać się będziemy o rozdanie na losy krajowcom, powiedzą nam: „Nie możemy, bo nie macie przedsiębiorców, jak się to okazało na linii Stryj-Beskid. Przyp. Red. Dz. Polsk“)

(C.) Wiedeń 22. maja. Uniwersytet wiedeński postanowił zamienić korytarze w wielkim podwórzu z arkadami na hale honorową. Na razie postanowiono umieścić tam popiersia profesorów Eitelbergera i Hyrtla.

(C.) Wiedeń 22. maja. Sekretarz ministerjalny Lorenz, który z polecenia Ministerstwa rolnictwa wyjechał do Galicji, ma w porozumieniu z galicyjskimi rzeczoznawcami, którzy zeszedł jesi-ni studiowali meteorologiczne stacje leśne w Dolnej Austrii, wyszukać w Galicji stosowne miejsca dla założenia i zorganizowania podobnych stacji. Pobyt Lorenza w Galicji potrwa cały miesiąc.

(C.) Wiedeń 22. maja. Według dotychczasowych dyspozycji, ukończoną będzie budowa gmachu uniwersyteckiego w Krakowie w październiku r. 1886. Poświęcenie gmachu i oddanie do użytku publicznego odbędzie się bardzo uroczystie.

(D.) Wiedeń 23. maja. Komitet wyborczy zjednoczonych liberałów w śródmieściu postanowił ofiarować czwarty mandat Herbstowi.

Na żądanie centralnego Komitetu cofnął Prix swoją kandydaturę na Wiedniu.

Grac 23. maja. Carneri przyjął kandydaturę pod tym warunkiem, że nie będzie miał obowiązku wstąpienia do ewentualnego klubu niemieckiego. Gdy jednak żądanie to jest częścią integralną programu wyborczego miasta Gracu, przeto usunął tegoż kandydaturę.

Linc 23. maja. Dotychczas wybrano w 404 gminach 1133 konserwatywnych i 150 liberalnych wyborców.

Telegramy biura koresp.

Wiedeń, 23. maja. WienerZtg. ogłasza ustawę o kolei lokalnej Lwów-Rawa Raska.

Wiedeń, 23. maja. Wczoraj wieczorem odjechał cesarzowa z arcyksiężniczką Walerją do Feldafing.

Paryż, 22. maja. Wiktor Hugo umarł. Ministerstwo zażąda w Izbie, aby pogrzeb odbył się na koszt państwa.

Paryż, 23. maja. Senacie przemówił prezydent w te słowa: Wiktor Hugo, od lat 60. chwalał Francję i całego świata, przeszedł do nieśmiertelności. Sława jego nie należy do żadnego stronnictwa, lecz jest wspólną wszystkim partjom. Prezydent wnosi, aby na znak żałoby zamknięto posiedzenie. Brissot oświadcza w imieniu całego gabinetu i wśród jednomyślnego uznania Senatu, że żałoba pokryła cały naród, i że Rząd postawi jutro wniosek, aby pogrzeb odbył się na koszt państwa. Na znak żałoby zamknięto posiedzenie.

Paryż 23. maja. Wiktor Hugo skończył godnie i bez cierpień. Wiadomości o jego śmierci wywołała w Paryżu nadzwyczajną sensację. Prezydent Izby deputowanych zażądał od ministra spraw wewnętrznych pozwolenia na wystawienie trumny przez 24 godzin pod Arc de Triomphe. Rada municypalna domaga się pochowania zwłok w Panteonie. Rada ministrów rozstrzygnie jutro o tych wnioskach.

Rzym, 22. maja. Opinione i Fracassa za znaczący pogłosk, krążący w sferach parlamentarnych, podług której Mancini zamierza podać się do dymisji, z powodu uchwały Izby względem skrócenia kwoty 10,000 fr. z pewnego tytułu budżetu Ministerstwa spraw zagranicznych.

Londyn, 22. maja. Izba niższa przyjęła w drugim czytaniu bil o pożyczce wachodnio-indyjskiej w wysokości 10 milionów funtów szterlinga na cele kolejowe.

Londyn 23. maja. W Izbie gmin oświadczył Gladstone, że z powodu rozwiązania austrjackiego parlamentu i odroczenia Sejmu niemieckiego nie poczyniono żadnych kroków celem ratyfikacji egipskiej konwencji finansowej. Ponieważ konwencja ta zawierała za zgodą Austrii i Niemiec, przeto nie należy przypuszczać, że mocarstwa te podniosą i raz jakieś trudności. Sprawy spłaty ośskodkowania aleksandryjskiego bada się obecnie ze stanowiska prawnego. Śledztwo będzie wkrótce ukończone.

Pisma tutejsze donoszą o przesileniu ministerjalnem powstałem wskutek oporu Chamberlaina, Dilkesa i Lefevre'a, przeciwnym ustawom agrarnym i ustawom o środkach przeciwdrobnemu w Irlandji. Nieporozumienie może być usunięte, jeśli ta druga ustawa przedłożona będzie tylko na jeden rok. by nowy parlament mógł ostatecznie rozstrzygnąć o polityce irlandzkiej. Zdaje się zresztą, że Gladstone zrobi to usiłowanie.

Londyn, 22. maja. Daily News donoszą, że z powodu bilu o zapobieżeniu przestępstwom agrarnym w Irlandji powstała w gabinecie różnica zdań, która może pociągnąć za sobą ważne następstwa. Mniejsza ale wpływa część gabinetu oświadczyła się tylko warunkowo za jedno wienie ustawy.

Simla, 23. maja. (Doniesienia „Biura Reutersa“). Oficerowie, przeznaczeni do Heratu przybyli tamże i zostali nader życzliwie przyjęci. Według ich zdania, są tamtejsze fortyfikacje daleko silniejsze, jak się tego spodziewano.

Dongola, 23. maja. Według doniesienia „Biura Reutersa“, miał Mahdi cofnąć zewsząd swoje wojska i poruszać się w kierunku Jabal-urri.

Wiadomości giełdowe.

Lwów dnia 22. maja. (Z Izby handlowej). I. akcje za sztukę: Kolei gal. Karola Ludwika a 200 ztr. 349.75 do 253—, Kolei Lwow.-Czern.-Jassy 223.50 do 227—, Banku hipot. gal. 284— do 288—, Banku kred. gal. 230— do 235—, II. Listy zastawne na 100 ztr. wal. austr. Towarz. kredyt. gal. ziem. 5% 99.35 do 100.35, Towarz. kredyt. gal. ziem. 4% 91— do 92.50, Tow. kred. gal. ziem. 5% 99.35 do 100.35, Tow. kred. gal. ziem. 4% 88.40 do 89.40, Banku krajowego 4 1/2 % w. a. 91.50 do 92.50, Banku hip. gal. 6% 101.35 do 102.35, Banku hip. gal. 5% 98.70 do 99.70, Banku hipot. gal. z 5% prem. 98.70 do 99.70, III. Listy dłużne za 100 ztr. Galic. zakt. kred. włośc. (dawniej 6%) 3% w. a. w likwid. 57— do 59—, Gal. zakt. kred. włośc. (dawniej 5%) 2 1/2 % w. a. w likwid. 57— do 59—, Ogóln. roln. kredyt. zakt. dla Gal. i Buk. 6% los w. l. 13 — do —, IV. Obligacje 100 ztr. indemiacyjne galic. 5% 101.75 do 102.75, Komunalne gal. zakt. kredytny włośc. (dawniej 6%) 3% w. a. w likwid. — do —, 3% Oblig. komun. Banku krajowego I. emisji 96.75 do 97.75, Pożyczki krajow. z roku 1873 3% 102.75 do 104—, Pożyczki krajow. z roku 1883,

90.75 do 91.75, Losy miasta Krakowa 18— do 20—, Losy miasta Stanisława 22.50 do 24.50, V. Monety Dukaty hol.-durski 5.76 do 5.86, Dukaty cesarski 5.76 do 5.89, Napoleondor 9.32 do 9.42, Pół-imperjal rosyjski 10.14 do 10.25, Rubel rosyjski srebrny 1.54 do 1.64, Rubel rosyjski papierowy 1.24— do 1.26—, 100 marek niemieckich 60.65 do 61.45, Srebro za 100 ztr. — do —, Kupony w srebrze za 100 ztr. — do —, Pierwsza z cyfer wszystkich pożyczek znaczy: „płać“, druga „żądają“.

Wiedeń dnia 23. maja godz. 10. min. 30. Akcje kredytowe 286.60, Anglo-Austr. 99.75, Akcje banku Union, 77.75, Kolei Karola Ludwika 250.50, Połudn. 128.50, Renta papierowa —, Listy zastawne galic. banku hipot. —, Galicyjski bank rustykalny —, Oblig. 4 1/2 % pożyczki krajow. z roku 1883 91.75, Losy z roku 1863 —, Napoleondor 9.38 1/2, Rubel papierowy 1.25—, Usposobienie: ciche.

Wiedeń dnia 22. maja godz. 1 min. 42. Akcje alp. tow. gór. 38.50, Weg. akcje kredyt. 286—, Akcje anglo-aust. 99.75, Akcje banku Union 77.75, Akcje Karola Ludwika 250.50, Akcje kolei północnej 241.50, Akcje kolei południowej 128.50, Akcje kolei Alfordzkiej 132.75, Akcje Staatsbahn 296.40, Akcje kolei Lwowsko-Czerniowieckiej 224—, Akcje kolei węgier. północno-wschodniej 172.50, Wiedeńskie losy 123—, Akcje kolei Rudolfa —, Akcje kolei Albrechta —, Węgierskie obligacje państwa w zlocie 107—, Galicyjskie oblig. indenn. 102—, Losy regulacji Cisy —, Losy Länderbanku 96.25, Węgierska renta 96.80, Akcje banku związkowego 101.50, Akcje banku obrotowego —, Akcje kolei węgiersko-galicyskiej —, Akcje kolei państwowej —, Rubel papierowy 1.25—, Węgierskie losy 116.50, Marek niemiecki —, Usposobienie: mdłe.

Wiedeń dnia 22. maja godz. 5. min. 51. Jednolity dług państwa w banknotach 82.20, w srebrze 82.70, Renta w zlocie 107.50, 5% austr. renta marcową 98.10, Akcje banku wiedeńskiego 839—, kredytowego 286.60, Londyn 124.80, Srebro —, Napoleondor 9.87 1/2, Dukaty ces. men. 5.86, 100 marek niemieckich 61.10.

Berlin dnia 22. maja godz. 5. min. 12. Rosyjskie banknoty 203.65, Akcje kredytowe 468—, Lombardy 228—, Galicyjskie 102.90, Kolei rumuńskiej 58.75, Austrackie banknoty 163.45, Po zamknięciu giełdy: kredytowy —, Lombardy —.

Paryż Renta 3%, 80.23.

Telegramy zbożowe dnia 22. maja. Wiedeń: Pszenica —, do —, ztr. —, żyto —, do —, ztr. —, jęczmień —, do —, ztr. —, kukurudza —, do —, ztr. —, owies —, do —, ztr. —, okowita pr. 10,000 liter procent 28.25 do 28.50 ztr. Budapest: Pszenica 100 kilogramów (na wiosnę) 8.86 do 8.88 ztr., rzepak (na sierpień-wrzesień) 13.95 ztr. Berlin: Pszenica żółta (na kwiecień-maj) 17.75 m., żyto — m., spirytus loco 47.50 fr., olej rzepakowy — m. Paryż: maki 195 klg. 7.75 fr., olej rzepakowy —, spirytus — fr.

Wiedeń: Pszenica —, do —, ztr. —, żyto —, do —, ztr. —, jęczmień —, do —, ztr. —, kukurudza —, do —, ztr. —, owies —, do —, ztr. —, okowita pr. 10,000 liter procent 28.25 do 28.50 ztr. Budapest: Pszenica 100 kilogramów (na wiosnę) 8.86 do 8.88 ztr., rzepak (na sierpień-wrzesień) 13.95 ztr. Berlin: Pszenica żółta (na kwiecień-maj) 17.75 m., żyto — m., spirytus loco 47.50 fr., olej rzepakowy — m. Paryż: maki 195 klg. 7.75 fr., olej rzepakowy —, spirytus — fr.

Przestroga.

Ponieważ dowiedzieliśmy się, iż mimo cyrkularza naszego z dnia 30. listopada 1883, w którym oświadczyliśmy wyraźnie, że jedynym reprezentantem naszym na Austro-Węgry i Rumunię jest pan Henryk Baderle, pewne osoby żerują się bezprawnie jako agenci naszej firmy, ośmielamy się znowu zwrócić uwagę naszych odbiorców na to, iż prócz pana Henryka Baderle et Comp w Wiedniu, nikt nie jest upoważniony do ofiarowania koniaku naszej marki.

Składając przy tej sposobności najgorętsze dzięki za położenie w nas tak wielkiego zaufania, prosimy o nieodmawianie nam tegoż i nadal, i zostajemy z głębokim uszanowaniem

Bisquit Dubauche et Comp.

Dla cierpiących na góściec.

Do apteki obwodowej w Korneuburgu. Sprzedawcy niedawno od pana piny gościny Kwizdy był mi najprzód zalecony przez pewnego anglika Drucine jako radykalny środek przeciwko reumatyzmowi. Wypróbowowałem go z wielkim skutkiem na sobie a równocześnie na dwóch pacjentach, którzy byli także od dłuższego czasu chorzy na reumatyzm, i przyszli przedko do zdrowia.

Czuje się więc zobowiązanym wypowiedzieć panu jak najszersze podziękowanie i daję panu pozwolenie do publicznego ogłoszenia tego.

Przytem proszę o ponowne nadesłanie za pobraniem piny gościny Kwizdy. Z poważaniem

Dahne (prov. Brandenburg), C. Kniefel, 10. maja 1882. nauczyciel muzyki.

Składy wymienione są w dzisiejszym inseracie p. t.: „Płyn gościny Kwizdy“.

NADESEANE.

Płyn restytucyjny F. J. Kwizdy. Mielśmy niejedenkrotnie sposobność wspomnieć o znakomitem uznanu, z jakim wyrażali się najświetniejsi sportmeni i powagi facie w o tym wyborowym preparacie. Znakomite odzyskanie nie przypada jednak w udziale plynowi restytucyjnemu przy odwiżinach cesarskich wystawy koni, na której monarcha, oglądając wystawione przez p. F. J. Kwizdy, preparata weterynaryskie, wywrzł do syna tegoż, zastępującego ojca, że płyn restytucyjny bardzo pięknie osiągnął już rezultata.

NADESEANE.

Piękność cery. Kto tylko cokolwiek zważa na piękność swej cery, ten niech się uda do firmy Ant. J. Czerny, Wiedeń, I. Wallfischgasse Nr. 3, której preparata nie zawierające żadnych szkodliwych składników, są najlepsze ze wszystkich, jakie się ostatnimi czasy okazały. Powstrzymujemy się z dalszemi pochwałami dla wymienionej wyżej firmy, która ma w szerokiej kołach ustaloną sławę i zwracamy uwagę publiczności na dzisiejszy jej inserat.

Dr. Anton. Bergera
nowy poradnik w schłabiach płciowych i skłonach (dla obojga płci), Scie wydanie. Do nabycia u autora za 1 ztr. zaliczką wraz z opak. 1 ztr. 20—. Także leczenia listownie pod dyktando oraz i leki. 1092 19—0
Ord. domowa od 3—5 pm południu.
Lwów, ulica Karola Ludwika 1. 7.

Krajowy koncesjonowany
ZAKŁAD KROWIANKOWY
pod dozorem władz sanitarnych
L. J. KUBICKIEGO
Weterynarji poleca zawsze świeżą
KROWIANKĘ
upewniając przyjęcie się.
Cena fiolel o podwójnej porcji 1 ztr. w. a. Sześciopięć w Zakładzie, przez doktora medycyny wykonywane, odbywa się codziennie o godzinie 4. po południu. 1819 2-10
Lwów, ul. Łyczakowska 1. 7.

Koszule męskie
białe i kolorowe
najlepszego gatunku i kroju
KALESONY
gładkie, z bordiurami i kolorowe.
SZKARPETKI
saksoskie i jedwabne
polecia 1558 8-0
po cenach najtańszych
MAGAZYN
„A LA VILLE DE PARIS“
Plac Halcicki 1. 2
(obok handlu specjalistek).
Z szacunkiem
Gabryel Stark.

Wywłaszczenia
z majątków ziemskich i miejskich, spowodowanego w bardzo znacznej części przez wysokość rat i dodatkowych prowizji od pozaciąganych pożyczek amortyzacyjnych po różnych bankach, możnaby niejednokrotnie uniknąć przez konwersję wyżej oprocentowanych pożyczek na **tańsze raty**, a zaoszczędzając znaczną gotówkę corocznie, przy własności się utrzymać. Uwolnienie od opłaty naleyższej i stemplowej, konwersję samą zaniecie ułatwia.
Gdy to uwolnienie od opłaty tych obywateli z końcem grudnia 1885 ustaje, więc nagle jest potrzebą, tak dla zaoszczędzenia tychże tak, jak i niemniej dla wyższej przyczynowych powodów, do konwersji hipotecznych pożyczek bez zwłoki przystąpić.
Odnosnych informacyj do konwersowania i do zaciągania nowych pożyczek, udziela podpisany emerytowany urzędnik banku austro-węgierskiego, tak co do tego banku, jak i niemniej i co do zakładów krajowych, wiedeńskich i zagranicznych.
Lwów dnia 10. maja 1885.

Julian Topolnicki,
1839 1-3 ulica Kościuszki 1. 6.
Główny skład fortepianów
ANNY SMUTNY W
ulica Sykstyńska 1. 17,
polecia najlepsze
fortepiany, pianina i harmonium
od pierwszorzędných fabrykantów krajowych i zagranicznych
po najtańszych cenach i 10-letnią gwarancją.

DOM
jest z wolnej ręki do sprzedania.
Blizsza wiadomość u właścicieli przy ulicy Łyczakowskiej 1. 55.
Ważne dla właścicieli!
Podpisany ma zaszczyt podać do powszechnej wiadomości, że dwa bardzo doniosłe wynalazki, które w wielu krajach są zaprawdzone z największą korzyścią, podejmuję się wprowadzić w życie we LWOWIE. 1851 1-5
Mianowicie uskuteczniłam:
Studnie wiercone
tudzież embrowane,
żelazne, hermetyczne
nie zamknięte w każdej głębokości tak doskonale, że woda zaskórna nie wchodzi. Dalej ustawiam pompy do studzien embrowanych i do piwnic po najtańszych cenach.
W każdym domu i na każdym placu urządzam na żądanie w kilku godzinach **WODNE POMPY**
które w godzinie dostarczają 20—25 wiader wody a więcej miejsca nie zajmują jak 12 cali.
Koszt urządzania wraz z POMPA są zadowalająco tanie i każdy właściciel realności dla wygody i bezpieczeństwa ogniwego u siebie ją postawić winien.
Od dłuższego czasu już dostarczam WODNE POMPY dla miast, ustawiając je przy ulicach.
Przyjmuję także zamówienia z prowinicji, uskuteczniając je najakuratniej.
Z poważaniem
S. TREMSKI
ul. Słoneczna 1. 21, we Lwowie.

Telegram!
Nabywszy bardzo tanio wielką ilość
flaszek
na wino, piwo, porter, wódkę, rozolisy i rum, sprzedaję takowe cenach fabrycznych, również mogą odprzedać cetykiety i kapsle do flaszek.
Wolf Rapp,
Lwów, ulica Żółkiewska 1. 27.
Każdy nagniotek
i brodawka usunięte zostają niezawodnie i bez bólu w najkrótszym czasie przez samoplenowanie **zaszczytnie** znamy jedynie prawdziwym **środkiem przeciwko nagniotkom Radlauer** z apteki Czerwonej w Poznaniu. Karton z flaszką i penzlem 50 cent. 593 8-0
Skład we Lwowie w aptece Zygmunta Ruckera.
Soeben erschien 11. Auflage
Die geschwichte
Manneskraft,
deren Ursachen und Heilung.
Dargestellt von **Dr. Bisenz.**
Preis 2 fl.
Zu haben in der Ordinations-Anstalt für
Geschlechts-Krankheiten
von 1504 25-0
MED. DR. BISENZ,
Mitglied der medizin. Fakultät,
Wien, Stadt, Grogengasse 7.
(Rudolfplatz).
Vorzüglich für die geschlechtlichen und heilbaren Fälle von geschwächter Manneskraft geheilt.
Auch wird durch Correspondenz behandelt und werden Medicamente besorgt. **Dr. Bisenz** wurde durch die Ernennung zum Universitäts-Professor h. ausgezeichnet.

Nie ma w ogóle lekarstwa na
piegi.
Tylko środek czysto mechaniczny zdola jeszcze pomóc, a takim jest
kosmetyk w laskach
(glinka amerykańska)
Dr. TSUFAFA w Londynie.
Skład w aptece Z. Ruckera we Lwowie.
Cena 95 cent.

Meble żelazne ogrodowe
z c. k. uprz. nadw. fabryki
Ang. Kitschelta Spad.
w Wiedniu,
polecia 1882 1-3
po cenach fabrycznych
MAGAZYN
szkła i porcelany
ED. GEBHARDA
we Lwowie.

Jan Śliwiński
we Lwowie,
przy ulicy Chorążczyzny pod 1. 9.
Cieplisa Trenczyńskie
na Węgrzech, 30 minut od stacji kolei Tepla - Trenczyn - Tepitz.
Termy słarszane od 25—32° R., najskuteczniejsze w cierpieniach gośćców, wycie nerwobólach itd. Zakład, wygody urządzone, leży w pysznej dolinie Małych Karpat. Pobyt przyjemny i tani.
Początek sezonu 1. maja. **Ze Lwowa** przez Trzebinie, Odersburg, Silen, Tepla do zakładu 22 godz. drogi.
Na większych stacjach bilety tanie i na powrót o 33 %. tańsze. Podręcznik informacyjny **Dra Filipkiewicza** we wszystkich księgarniach. Broszury i wyjaśnienia udziela na żądanie bezpłatnie.
1643 8-20
Książęcy Zarząd kąpielowy.

Dr. Anton. Bergera
nowy poradnik w schłabiach płciowych i skłonach (dla obojga płci), Scie wydanie. Do nabycia u autora za 1 ztr. zaliczką wraz z opak. 1 ztr. 20—. Także leczenia listownie pod dyktando oraz i leki. 1092 19—0
Ord. domowa od 3—5 pm południu.
Lwów, ulica Karola Ludwika 1. 7.

Krajowy koncesjonowany
ZAKŁAD KROWIANKOWY
pod dozorem władz sanitarnych
L. J. KUBICKIEGO
Weterynarji poleca zawsze świeżą
KROWIANKĘ
upewniając przyjęcie się.
Cena fiolel o podwójnej porcji 1 ztr. w. a. Sześciopięć w Zakładzie, przez doktora medycyny wykonywane, odbywa się codziennie o godzinie 4. po południu. 1819 2

Gwarantowane prawdziwe **Prozopratywy paryskie** **Gwarantowane nieszkodliwe**

wyrób najlepszy z niezawodnej gumy i pecherzy rybnych po 1, 2, 3, 4 i 5 zlr. tuz
Capottes americaines po 2, 3 i 4 zlr. Podwiazki rupturowe nowopoprowi-
nej konstrukcji ze sprężyną lub bez po 3 zlr. sztuks. Szkarpetki przeciwko kurczom
żył, suspensorja jakożé wszelkie chirurgiczne preparaty gumowe rozsyłam z zacho-
waniem dyskrecji za pobraniem pocztowem lub za gotówkę franco

PIERRE MOUNIER, 1033 3me
SKŁAD PARYSKICH TOWARÓW GUMOWYCH
w Wiedniu, Kärntnerstrasse 14 w Bazarze Th. 26
i Frelung 2 w Bazarze bankowym.

 Najlepsze źródło dla odprzedażających. — Cenniki darmo.

OSTRZEGAM przed oszukiwaniami ogłoszeniami niektórych kupców
galanteryjnych, którzy się chwala, iż mają własne fabryki w Paryżu.

Znany handel korzenny, skład win, delikatessów, herbat, wszelkich konserwów z ryb, owoców świeżych i kandyzowanych, wód mineralnych, pokój do śniadań

F. W. KRÓLIKOWSKI we Lwowie
ma zaszczyt zawiadomić Szanowną Publiczność, że z dniem dzisiejszym
kierownictwo tegoż handlu objął

STANISŁAW KRÓLIKOWSKI

syn s. p. **Feliksa-Władysława** zmarłego w r. 1876.

Nowy kierownik, pracując przez dłuższy czas w tej gałęzi kupiectwa nabył potrzebnych i odpowiednich w każdym kierunku wiadomości, obecnie zaś poleca się łaskawym względem Szanownej Publiczności z zapewnieniem, iż dokładać będzie wszelkich usiłowań, aby zjednać sobie również przychylne zaufanie, jakim się cieszył s. p. Ojciec jego.

Zawsze świeże i w najlepszym gatunku towary po cenach umiarkowanych wysła się na prowincję do każdej stacji kolejowej poczynawszy od 50 zł. na koszt własny, z wyjątkiem cukru.

1878 2-2

 Premjowane na wystawach światowych:
w Londynie 1867, w Paryżu 1867,
w Wiedniu 1873, w Paryżu 1878.

fortepiany na raty
dla Wiednia i dla prowincji
koncertowe, salonowe i krótkie

Jak również **pianina** z fabryki na cały świat znanej firmy eksportowej **Gottfr. Cramer, Wilh. Mayer w Wiedniu**, po 380, 400, 450, 500, 550, 600, 650 złr
Fortepiany innych firm 280—350 złr. 1561 8—30

Clavier-Verschleiss u. Leih-Anstalt v. A. Thierfelder, Wien, VII, **Burggasse 17.**

Oslabienie siły męskiej, choroby nerwów,
skryte grzechy młodości i wyuzdania.

Dra Wruna

Proszek peruwiański

(wytworzony z ziół peruwiańskich).

Proszek peruwiański jest jedyny i jedynie nadaje się ku temu ażeby usunąć wszelkie osłabienie członków płodnych i rodnych, a temsamem u mężczyzn impotencję, a u kobiet nieplodność. Proszek peruwiański skutkuje także niezawodnie na bezsilność, powstałą przez ubytek soków i krwi, jakoteż we wszelkich fazach osłabienia, w skutek wyczerpanego życia, opanji i polucyj nocnych (tej jedynej przyczyny impotencji), dalej przeciwko wszelkim chorobom nerwów, jakoto: osłabienie umysłu, nikięcie siły fizycznej, boleść w krzyżu i pacierz, migrenie, znużenie, brak humoru, uporczywe zatwardzenie, nerwowe drżenie rąk i nóg, anemja i t. d.

Wszystkich powyżej wymienionych chorób nie leczy żadn inny dotąd znany w medycynie środek tak niezwłocznie i z taką dokładnością, jak Dra Wruna proszek peruwiański; nieszkodliwość pocięta.

Cena jednego pudełka z dokładnym opisem 1 złr. 80 cent.

Składy u następujących pp. aptekarzy: **We Lwowie:** Zygm. Rucker, Piotr Mikolaseh, apteka pod "Gwiazdą"; **w Krakowie:** W. Redyk; **w Czerniowcach:** J. Golichowski; **w Tarnopolu:** Fr. Jamróglewicz. **Generalny Agent w Wiedniu:** Al. Gischner, dyplomowany aptekarz, Il. Kaiser-Josefstrasse 14. 1521 6—0

Na raty

lub też za gotówkę

10% taniej,

zadaje na raty mieszczące złote i srebrne remontoary, zegarki wahadłowe, salosowe i oboje, zegary grające i przyrządy grające 1 — 10 kawałków, pierścienie brylantowe i złote, łańcuszki, medaliony, krzyże, bransolety i garnitury.

Towar wysyła się każdemu zamawiającemu natychmiast po przysłaniu **pieniędzy raty. Sprzedaż pod gwarancją.**

Ilustrowane cenniki, w których znajduje się podana także wysokość rat, przysyłają się za nadesłaniem 20 cent. w gotówce lub w markach listowych.

Wyłączna sprzedaż c. k. patentowanych w nocy świecących tarcz zegarowych. Wszelkie reparacje zegarków i towarów złotych wykonywa się jak najtaniej i najszybciej, tylko u fabrykanta. — Adres:

1672. 4—

JACOB FUCHS, Uhren- und Goldwaaren-Fabrikant
(handelsgerichtet. protocol. Firma)
Wien, I., Schulerstrasse 1 (Rothschuldpalais).

Wydawca i redaktor odpowiedzialny: Józef Łaskownicki. Z Drukarni „Dziennika Polskiego“ pod zarządem Jana Mittiga.